

Abstract**Library Power***Amporn Tikara*

Morrison's study reveals that, as position in the hierarchy of the profession increased, librarians began to see themselves as professional and managerial, rather than clerical. Identifies and examines in detail the attributes which led to promotion to the higher levels of librarianship: the educational attainments of entrants, which by consensus is the most important; proper professional training, is markedly less important than a librarian's general educational and cultural competence; early commitment to librarianship as a vocation, would become a more usual attribute than it has been if librarianship established itself firmly as an elite profession; mobility; and number of publications, is important in the sense that a librarian must be a communicator of one sort or another.

พลังห้องสมุด

(ต่อจากฉบับที่ 1)

อัมพร ทีชะระ

III

ผู้นำกลุ่ม

Perry D. Morrison¹ ได้พบจากงานค้นคว้าของเขาว่าเมื่อมีลำดับตำแหน่งในสายงานอาชีพเพิ่มมากขึ้น บรรณารักษ์ก็เริ่มมองเห็นว่าตนเองนั้นเป็นผู้ปฏิบัติงานวิชาชีพและงานอำนวยความสะดวกมากกว่างานธุรการ Morrison ได้ระบุถึงคุณสมบัติที่จะทำให้ได้รับการพิจารณาเลื่อนตำแหน่งจนถึงระดับสูงในอาชีพบรรณารักษ์ไว้ว่า มีการศึกษาดี ได้รับการฝึกอบรมที่ตรงกับสายงานในวิชาชีพ ประกอบวิชาชีพบรรณารักษ์โดยตลอดมานับแต่เริ่มงาน เป็นผู้ที่มีผลงานพิมพ์เผยแพร่จำนวนมาก ซึ่งคุณสมบัติแต่ละข้อดังกล่าวนี้สมควรจะนำมาสอบดูรายละเอียดเช่นเดียวกับที่จะนำมาพิจารณาอย่างกว้าง ๆ ด้วย

สมาชิกของวิชาชีพบรรณารักษ์ที่มีคุณสมบัติเหล่านี้หรือมีคุณสมบัติส่วนมากตามที่กล่าวมานี้เท่ากับเป็นผู้นำกลุ่ม และโดยอาศัยรากฐานจากผู้นำกลุ่มเช่นนี้เท่านั้นวิชาชีพบรรณารักษ์จึงจะสามารถแสดงพลังที่แท้จริงของห้องสมุดออกมาได้ ย้อนหลังไปใน ค.ศ. 1887 Melvil Dewey ก็เคยปรารภ (ตามข้อสังเกตของ Jack Dalton²) ว่า “มีบรรณารักษ์ ผู้ช่วยบรรณารักษ์ และบรรณารักษ์ฝ่ายทำบัตรรายการที่พอรุ่งนอยู่มกเกินไปแล้ว” แต่สิ่งที่ Dewey ต้องการจริง ๆ ก็

อัมพร ทีชะระ อ.บ., อ.น.บ., อ.ม. (บรรณารักษศาสตร์) C.A.S. (Kent State) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
แผนกวิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แปลจาก Library Power: A New Philosophy of Librarianship หน้า 17-22 ของ James
Thompson (BA FLA, Librarian, University of Reading) ตีพิมพ์โดย Clive Bingley, London
เมษายน ค.ศ. 1974

คือ “ผู้นำกลุ่มเพียงไม่กี่คนซึ่งพินิจพิเคราะห์สรรหาตัวออกมาจากกลุ่มบรรณารักษ์ที่มีแนวโน้มว่าจะปฏิบัติงานชั้นเยี่ยมในวิชาชีพได้” Dalton เองก็ตั้งปัญหาเอาไว้ด้วยว่า “ตำแหน่งบรรณารักษ์นั้นควรจะพิจารณากันแค่ “ชายหรือหญิงคนใดก็ได้ที่มีชื่อเสียงดีโดยไม่คำนึงถึงความสำเร็จทางวิชาการหรืออย่างไร?”

Eldred Smith⁸ เป็นอีกผู้หนึ่งที่โจมตีปัญหาซึ่งเขาเห็นเป็นเรื่องเก่าแก่น่าระอาของการศึกษาวิชาบรรณารักษศาสตร์ที่มีคุณภาพหรือปริมาณควรจะเหนือกว่ากันโดยเขียนไว้ดังนี้ว่า “ด้วยความที่เชื่อผิด ๆ กันมานานหลายปีว่าห้องสมุดต่าง ๆ ต้องการบุคลากรในวิชาชีพเพิ่มขึ้นเป็นฝูงโรงเรียนบรรณารักษ์ต่าง ๆ ก็เลยผลิตบัณฑิตที่ผ่านการศึกษาย่างไม่สู้ดีนักออกมาเป็นจำนวนมาก ห้องสมุดมหาวิทยาลัยนั้นไม่ได้ต้องการบรรณารักษ์วิชาชีพเพิ่มขึ้น ถ้าจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือขณะนี้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยมีบรรณารักษ์อยู่มากเกินไปแล้ว และบรรณารักษ์ส่วนมากล้วนเสียเวลาไปทำงานธุรการซึ่งบุคลากรที่ไม่ได้รับการฝึกฝนในวิชาชีพนั้นก็สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ดีเท่า ๆ กัน โดยห้องสมุดลดเงินค่าจ้างลงได้เป็นกอบเป็นกำด้วย สิ่งที่ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต้องการอย่างยิ่งคือบรรณารักษ์เพียงจำนวนน้อยแต่ได้รับการศึกษามาดีกว่าเท่าที่มีอยู่ บรรณารักษ์ซึ่งสามารถทำงานเลือกสรรหนังสือ งานบริการเอกสารสนเทศและทำงานในตำแหน่งนักบรรณานุกรมซึ่งขณะนี้ยังว่างอยู่เป็นส่วนใหญ่ได้”

ดังนั้นข้อเขียนของ Smith จึงแย้งเรื่องผู้นำกลุ่มแม้ว่าจะเขาไม่ใช่ด้วยคำคัดค้านตรง ๆ และตรงกับคำวิจารณ์ข้อหนึ่งในการสำรวจของ Encel ตามที่อ้างไว้ในบทที่หนึ่งว่าความไร้ประสิทธิภาพของสมาคมบรรณารักษะวิชาชีพนั้นเป็นผลมาจากการที่สมาชิก “ไม่เป็นหน้าหนึ่งใจเดียวกัน” ในการรวมกลุ่ม (พูดอย่างสุภาพ) ทำให้มีโอกาสน้อยมากที่จะสร้างมาตรฐานต่าง ๆ ของวิชาชีพขึ้นได้

ต่อไปนี้จะขอย้อนกลับมาเรื่องคุณสมบัติของผู้นำกลุ่มในวงการบรรณารักษ์ คุณสมบัติข้อแรกซึ่งเป็นที่ยอมรับกันเป็นเอกฉันท์ว่าสำคัญที่สุดได้แก่ความรู้ทางวิชาการของผู้ที่รับกาดเลือกสรร Dalton เองก็ได้อ้างถึงข้อเขียนของ E. Williamson เมื่อ ค.ศ. 1923 เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ผู้ที่ขาดการศึกษาทั่วไปเป็นพื้นฐานที่ดีนั้นถึงจะได้รับการฝึกฝนด้านเทคนิคของงานห้องสมุดให้มากมายอย่างไรก็ตามงานเป็นบรรณารักษ์ไม่ได้ผลดี องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการฝึกเพื่อประกอบวิชาชีพบรรณารักษ์ คือการศึกษาทั่วไปซึ่งปัจจุบันจัดเป็นรายวิชาให้ศึกษากันทั่วไป

ในมหาวิทยาลัยเอง... ช่วงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการฝึกเพื่อวิชาชีพบรรณารักษ์จริงๆ จึงสั้นมากเมื่อเปรียบเทียบกับกันดูแล้ว... เพราะส่วนสำคัญที่สุดที่เป็นอุปสรรคประกอบวิชาชีพนี้ ก็คือการศึกษาทั่วไปและความรู้เกี่ยวกับมนุษย์และหนังสือซึ่งคนเราสามารถแสวงหากันได้มากมายหลายวิธี แต่โดยมากจะพบว่าเป็นคุณสมบัติของผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย”

Dalton เองก็ได้กล่าวเสริมถ้อยแถลงนี้ไว้ด้วยว่า “สมาคมความร่วมมือในการประกอบวิชาชีพบรรณารักษะระดับชาติแห่งหนึ่งของเราใช้คำขวัญว่า เพื่อทุนการศึกษาและบริการ เรานั้นมักจะมีส่วนหนึ่งแต่ขาดอีกส่วนหนึ่งเสมอ เราไม่เคยมีมาก่อน แม้ในปัจจุบันก็ยังไม่มีส่วนช่วยนักศึกษารุ่นหลัง ทั้งความประสงค์จะรับทุนการศึกษาที่มันคงก็ไม่เคยเพิ่มมากขึ้นด้วย”

ความคิดที่ว่าพื้นฐานการศึกษาที่ดีมีความสำคัญมากเช่นนี้ ทำให้ปริญาชั้นต้นใน “วิชาบรรณารักษศาสตร์” ที่จะใช้เป็นหลักสรรหาผู้นำกลุ่มบรรณารักษ์ กลายเป็นโมฆะไปโดยอัตโนมัติ ทั้งนี้ควรจะกล่าวเสริมเอาไว้อีกด้วยว่าคุณวุฒิเรื่องมีพื้นฐานการศึกษาค้นนี้ ไม่ใช่ข้อควรแสวงหาสำหรับผู้ที่ทำงานเป็นบรรณารักษ์ในสถาบันการศึกษาชั้นสูงเท่านั้น คุณวุฒิข้อนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับงานด้านห้องสมุดประชาชนด้วย บรรณารักษ์ห้องสมุดประจำจังหวัดหรือห้องสมุดประจำภาคจะเป็นที่ยอมรับนับถือได้ก็เพราะตัวบรรณารักษ์นั้นเป็นผู้ที่มีการศึกษาค้นกว่าชาวบ้านทั่วไป มิฉะนั้นบรรณารักษ์และห้องสมุดจะมีบทบาทนำได้อย่างไร ?

ได้มีความพากเพียรกันหลายครั้งที่จะกำหนดมาตรฐานว่า บรรณารักษ์นั้นควรจะมีการศึกษาชั้นไหน และมีการตกลงเห็นชอบกันในหลักการทั่วไปว่า ควรจะให้ชั้นปริญาตั้งแต่สมาคมห้องสมุดอังกฤษในปัจจุบันก็ได้กำหนดให้ถึงชั้นปริญาโท ทางวิชาชีพเพื่อเป็นหลักประกันอย่างเป็นทางการแล้ว อย่างไรก็ตาม Jacques Barzun⁴ ก็ได้ย้ำไว้อย่างถูกต้องเกี่ยวกับความจำเป็นยิ่งที่บรรณารักษ์จะต้องเป็นผู้อ่านมาก เป็นทั้งนักอ่านและเป็นทั้งครู โดยสละบทบาทของผู้ปฏิบัติงานเทคนิคแก่คอมพิวเตอร์และผู้ที่เกี่ยวข้องปฏิบัติงานเสีย ทักษะที่สูงช่วยอุดมการของ Barzun มีอยู่ว่าคุณวุฒิของบรรณารักษ์ “ไม่จำเป็นต้องสูงถึงชั้นปริญาเอก” แต่เห็นว่าเรื่องที่สำคัญกว่าคือการอ่าน

และความรู้ของบรรณารักษ์นั้นเมื่อรวมกันเข้าแล้วควรจะมีปริมาณและมีขอบเขตกว้างกว่าผู้ที่ศึกษาชั้นปริญญาเอกโดยทั่วไป ซึ่งเรื่องหนึ่งจะต้องมีการอธิบายให้เข้าใจกันอย่างถูกต้องตามความเป็นจริง แม้ว่า การที่บรรณารักษ์ได้รับปริญญาสูงขึ้นนั้นจะมีส่วนเสริมสถานภาพและเรียกร่องศรัทธาได้อย่างสำคัญก็ตาม

บรรณารักษ์ซึ่งเป็นผู้ในกลุ่มนิยมใช้แต่จะเป็นผู้ที่มีการศึกษาดีเท่านั้น หากจะต้องเป็นผู้ที่มีการศึกษาต่อเนื่องไปชั่วชีวิต และจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมและศิลปะด้วย ในการทดสอบเรื่องตำแหน่งของห้องสมุดในสังคม Bryan Luckham⁵ ได้สรุปข้อที่เกี่ยวกับบทบาทของบรรณารักษ์ไว้ดังนี้ว่า “ห้องสมุดเป็นอาคาร เป็นสถาบัน เป็นหน่วยงานบริการที่มีอิทธิพลต่อชุมชนที่ห้องสมุดตั้งอยู่ แต่เมื่อวัดผลกันดูกว้าง ๆ แล้วขอบเขตและลักษณะหน้าที่ของห้องสมุดมักจะขึ้นอยู่กับบุคลากรผู้บริหารงาน โดยเฉพาะหัวหน้าบรรณารักษ์ซึ่งเป็นผู้อำนวยความสะดวกและความสนใจและการปฏิบัติหน้าที่ของหัวหน้าบรรณารักษ์จะเป็นตัวกำหนดสำคัญต่อวิธีการที่ห้องสมุดจะติดต่อกับชุมชน ดังนั้นเรื่องสืบเนื่องที่จะเป็นปัญหาต่อไปก็คือบรรณารักษ์ควรมีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมการศึกษาหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับสมาคมทางวัฒนธรรมสักแค่ไหน ซึ่งสมมติฐานของเรื่องนี้อาจกำหนดให้ก้าวไกลไปได้ว่ายิ่งบรรณารักษ์เข้าร่วมงานด้วยมากก็ยิ่งเป็นหลักฐานของแนวโน้มที่น่าพอใจว่าห้องสมุดประชาชนและกลุ่มสถาบันทางวัฒนธรรมอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากขึ้น

จะเห็นได้จากข้อความที่กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่า คุณสมบัติข้อสองของบรรณารักษ์ที่ประสบความสำเร็จคือการฝึกอบรมทางวิชาชีพนั้นมีความสำคัญเป็นรองความรอบรู้ในด้านการศึกษาทั่วไปและในด้านวัฒนธรรมของบรรณารักษ์ อาจมีการจัดหลักสูตรระยะสั้น ๆ ให้เหมาะสมได้สำหรับคุณสมบัติข้อนี้ แต่จัดไม่ได้เลยสำหรับคุณสมบัติข้อแรก

จากการสำรวจเรื่องอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับการสอนของโรงเรียนบรรณารักษ์ในขณะนี้ และจากการตรวจสอบงานที่โรงเรียนบรรณารักษ์กัมพูชากำลังทำกันอยู่ในปัจจุบันจะเห็นชัดว่าสิ่งที่ประสงค์กันเป็นเรื่องของความสำคัญและหลักการต่าง ๆ มากกว่าการปรับปรุงแผนการศึกษาที่เคยทำ

กันมาเป็นแบบแผน โรงเรียนบรรณารักษ์ไม่จำเป็นต้องมีการกระตุ้นในการสอนเรื่องงานเทคนิค
 อื่นแล้ว แต่ประสงค์จะได้รับการชี้นำไปสู่ทิศทางซึ่งแตกต่างไปจากปัจจุบัน ดังที่ Dalton เขียน
 ไว้ว่า “ภาระที่สำคัญที่สุดของโรงเรียนบรรณารักษ์ในระยะสองสามปีข้างหน้าอาจไม่ใช่การสอน
 นักศึกษา แต่เป็นการกำหนดบทบาทและวัตถุประสงค์”

โรงเรียนบรรณารักษ์จะต้องสอนเรื่องพลังของห้องสมุดในสังคม ในการศึกษา ในวัฒนธรรม
 และเตรียมการชักจูงคนมาประกอบวิชาชีพเพื่อใช้พลังนี้ให้เกิดความตั้งงมแก่ชุมชน การ
 ฝึกอบรมทางวิชาชีพที่เคยทำมาก็ควรจัดอย่างเหมาะสม คือจัดเป็นแนวทางให้บรรลุวัตถุประสงค์
 แต่ไม่ใช่ตัววัตถุประสงค์เสียทีเดียว และจะต้องจัดหลักสูตรฝึกอบรมที่จำเป็นสำหรับวิชาชีพบรรณาร
 ักษ์ที่ใช้ระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่งตามธรรมดาไม่เกินหนึ่งปี ส่วนการฝึกอบรมโดยละเอียดเฉพาะสาขา
 — เช่น หลักสูตรเร่งรัดในวิชาบริการเอกสารสนเทศและสารนิเทศสำหรับสาขาวิชาอื่นและที่ใช้
 อุปกรณ์ชนิดอื่นนั้นควรจะนำมาศึกษากันภายหลัง งานที่จะต้องทำควบคู่กันต่อไปก็คือห้องสมุดเอง
 ควรจะจัด (ตามถ้อยคำของ Perry Morrison) การศึกษาที่มีเนื้อหาสาระมากขึ้นสำหรับบรรณารักษ์
 ที่มีประสบการณ์แล้วขึ้นภายในสถานที่ และสมาคมห้องสมุด (ตามข้อเสนอแนะในการสำรวจของ
 Encel ก็ควร “มีนโยบายที่จะจัดบริการต่างๆ เพื่อปรับปรุงและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในวิชาชีพ
 และกระตุ้นพัฒนาการของวิชาชีพด้วย”)

คุณสมบัติที่จะนำไปสู่ความสำเร็จข้อที่สามของ Morrison ก็การใช้วิชาชีพบรรณารักษ์
 ประกอบอาชีพมาแต่ต้นอาจจะกลายเป็นคุณสมบัติพื้น ๆ มากกว่าที่เคยเป็นก็ได้ ถ้าวิชาชีพ
 บรรณารักษ์ยืนหยัดตั้งมั่นได้แข็งแรงแล้วว่าเป็นวิชาชีพชั้นนำ Eldred Smith ได้เรียกร้องให้สนใจ
 การวิจัยใหม่ ๆ ซึ่งแสดงออกมาว่าวิชาชีพบรรณารักษ์นั้นไม่เป็นที่ดึงดูดใจของนักศึกษามากมายนัก
 ซ้ำยังไม่สามารถยึดคณัติ ๆ ที่เคยสนใจวิชานี้เอาไว้ได้ด้วย ดังนั้นถ้าปรัชญาชั้นยอดของวิชาชีพ
 บรรณารักษ์เป็นที่ยอมรับกัน ปัญหาข้อนี้ก็คงจะลดน้อยลง ผู้ที่สนใจวิชาชีพนี้จะเข้ามาร่วมงาน
 ด้วยมากขึ้น แล้วก็จะเกิดมีกลุ่มบรรณารักษ์ที่ Smith เสาะหาเพื่อเป็นแกนกลางของกลุ่มขึ้น ได้แก่
 “ผู้มีความคิดสร้างสรรค์ไม่หยุดนิ่งซึ่งเอาจริงเอาจังกับความสำเร็จของงาน และบทบาทที่ตนเองจะ
 ต้องตัดสินใจในการปฏิบัติหน้าที่”

ส่วนความคล่องงานนั้นนำมาใช้เป็นคุณสมบัติของบรรณารักษ์ที่มีความสำเร็จในอาชีพ ก็ไม่อาจจะนำมาพิจารณาให้มีระดับความสำคัญเท่ากับข้ออื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วได้ แต่อย่างไรก็ตาม คุณสมบัติข้อนี้เป็นเหตุให้เกิดผลสำคัญได้มากมาย ความคล่องงานตามสภาพปัจจุบันของวิชาชีพ บรรณารักษ์มีความหมายมากกว่าการแสวงหาวิธีเลื่อนตำแหน่งตามที่ควรจะเป็น มากกว่าการก้าว จากตำแหน่งชั้นต่ำขึ้นไปตามโครงสร้างของลำดับตำแหน่งงานในห้องสมุดต่าง ๆ ตามแบบฉบับที่มี อยู่เพียงเล็กน้อย ถ้าวิชาชีพบรรณารักษ์เป็นวิชาชีพขั้นสูง มีโครงสร้างของตำแหน่งงานทางวิชา ชีพที่ไม่ลดหลั่นกันเป็นลำดับ (ดังจะอธิบายคร่าว ๆ ในบทต่อไป) เรื่องความคล่องงานในด้าน ที่จะทำให้ถูกไว้วางใจก็จะมีจำนวนน้อยลง

อย่างไรก็ตามความคล่องงานก็มีคุณความดีที่เป็นแก่นสารอยู่บ้าง เช่น ในการโยกย้าย บรรณารักษ์ไปตามห้องสมุดต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ของห้องสมุดและเพื่อประโยชน์ของบรรณารักษ์ เอง ระบบการหมุนเวียนเช่นนี้ทำให้บรรณารักษ์ได้รับความคิดเห็นใหม่ ๆ และวิธีการติดต่อต่าง ๆ กัน ตลอดจนเป็นการปรับปรุงการสื่อสารระหว่างห้องสมุดด้วย สำหรับตัวบรรณารักษ์แต่ละคนก็ จะสามารถทดสอบการฝึกอบรมที่ได้รับและประสบการณ์ที่สัมผัสตามกาลเทศะต่าง ๆ สามารถเรียนรู้ถึง ความต้องการของผู้ใช้ห้องสมุดมากกว่าหนึ่งประเภท และสามารถส่งเสริมความรู้ทางวิชาชีพและ จรรยาบรรณซึ่งผลที่เกิดขึ้นก็คือความเจริญ บรรณารักษ์แต่ละคนควรได้รับการจูงใจให้พร้อมที่จะ หาความชำนาญจากสถานการณ์ที่ซับซ้อน ไร้ความสะดวกสบายต่าง ๆ มากกว่าแสวงหาประสบการณ์ ในโอกาสที่สำคัญ สะดวกสบาย และทันสมัยเท่านั้น

ข้อสุดท้ายในคุณสมบัติทั้งห้าข้อของบรรณารักษ์ที่มีความสำเร็จในอาชีพตามที่ Morrison ระบุไว้ คือมีผลงานพิมพ์เผยแพร่จำนวนมากน้อยเป็นเรื่องสำคัญอย่างไม่ต้องสงสัยในกรณีที่ บรรณารักษ์จะต้องเป็นผู้สื่อสารประเภทหนึ่ง คุณสมบัติข้อนี้อาจทำได้ในระดับของผู้โฆษณาเผย แพร่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับหนังสือและห้องสมุดตามรูปแบบที่นิยมกันแพร่หลาย เช่น หนังสือพิมพ์ นิติสาร โทรทัศน์ วิทยุ อาจจะทำให้ระดับนักวิชาการให้เป็นผลงานสำคัญทางวิชาชีพหรือผลงาน เฉพาะสาขาลงไป หรืออาจจะทำในรูปแบบที่สร้างสรรค์ของกวี เป็นต้น ไม่ว่าในระดับไหน หรือ ในสาขาอะไรก็ตาม บรรณารักษ์ย่อมไม่เจียนเลย

บรรณานุกรม

1. Morrison, Perry D. *The Career of the Academic Librarian*. Chicago : American Library Association, 1969.
2. Dalton, J. "Library Education", In Orne, J. ed. : *Research Librarianship : Essays in Honor of Robert B. Downes*. New York : Bowker, 1971.
3. Smith, E. "Academic Status for College and University Librarians-Problems and Prospects." *College and Research Libraries*, (January 1970).
4. Barzun, J. "The New Librarian to the Rescue." *Library Journal*, (November 1969).
5. Luckham, B. *The Library in Society*. London : Library Association, 1971.

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย